Tülin Daloğlu[1]
ABD Merkezi Direktörü

KASIM 2026 ARA SEÇİMLERİ

ALIŞILMIŞIN DIŞINDA BİR ARA SEÇİM- IV

AMERİKALI SEÇMEN HESAP SORDU. SİYASİLER MESAJI ALABİLECEK Mİ?

Amerikalı seçmen, 3 Kasım ara seçimlerinde Cumhuriyetçilere ağır bir yenilgi yaşattı. Demokratlar, Kongre'nin iki kanadında da beklenenden daha güçlü bir çoğunluk kazandı. Senato'da net 7 sandalyelik artışla 54 sandalyelik çoğunluğa ulaşırlarken, Temsilciler Meclisi'nde yaklaşık 41 sandalyelik net kazanımla 256 sandalyeye ulaşmaları bekleniyor.[2] Bu sonuç, Cumhuriyetçi Parti'nin Trump'ın egemenliğinde şekillendiği ve şekillenmeye devam edeceği yönündeki iddiaları, daha bir sonraki başkanlık seçimi gelmeden ciddi biçimde sorgulamaya açtı. Zira 2024 başkanlık seçimlerinde Trump'ı Beyaz Saray'a taşıyan seçmenin bir bölümü, bu kez ya sandığa gitmedi ya da Demokrat adaylara yöneldi. Amerikan demokrasisinin hâlâ sahip olduğu önemli bir güç de burada kendini gösteriyor: Seçmen, gerektiğinde desteklediği siyasi partiye de sandıkta hesap sorabiliyor ve hatta onu cezalandırabiliyor. Bu nedenle, Demokratların zaferinde Cumhuriyetçi seçmenin rolünü söz konusu çerçevede anlamak önemli. Çünkü seçim sonuçlarını Demokratların siyasi programına verilmiş bir onaydan ibaret olarak okumak, sandıktan çıkan asıl mesajı gözden kaçırmak olur. Daha da önemlisi, bu mesajın siyasi partiler ve Kongre tarafından nasıl karşılanacağı, önümüzdeki iki yılın asıl meselesi olacak.

Trump'ın seçmeni, Cumhuriyetçi Parti'nin seçmeni mi?

Trump'ın Cumhuriyetçi Parti üzerindeki hâkimiyeti tartışılmaz görünse de seçmenle kurduğu ilişki, partinin bütününü aynı çizgide buluşturmaya yetmiyor. New York'un Staten Island

[1] https://www.tepav.org.tr/tr/ekibimiz/s/1498
[2] Caitlin Yilek, "2026 House Midterm Election Results as Democrats Capture Majority with Major Wins," CBS News, 7 Kasım 2026. https://www.cbsnews.com/live-updates/house-election-results-2026/

Bu çalışmada ifade edilen bulgular, yorumlar, sonuçlar, öneriler ve görüşler tamamen yazar(lar)ına aittir. TEPAV'ın resmi görüşü değildir. © TEPAV, aksi belirtilmedikçe her hakkı saklıdır.

bölgesinde ve Virginia'nın Leesburg kasabasında yaptığım iki görüşme, bu ayrışmanın farklı yüzlerini görmemi sağladı.

Staten Island'da konuştuğum İtalyan kökenli MAGA seçmeni, Trump'ı savunmak için onun kusurlarını inkâr etmeye gerek duymuyordu. Amerika'nın sorunlarının Trump'la başlamadığını özellikle vurguluyordu. Geleneksel Cumhuriyetçi anlayışa uygun olarak, devletin bireyin hayatına mümkün olduğunca az müdahale etmesi gerektiğini savunuyordu. Öyle ki sağlık hizmetlerine erişimi bile öncelikle kişisel sorumluluk çerçevesinde değerlendiriyordu. İran konusunda da Trump'ın yaklaşımını haklı buluyordu. Ona göre İran, uzun yıllardır Amerika'ya meydan okuyordu ve bu, er ya da geç çözülmesi gereken bir sorundu.

Leesburg'da karşılaştığım Reagan geleneğinden gelen Cumhuriyetçi seçmen ise partisine bağlılığını çok farklı yorumluyordu. Cumhuriyetçi Parti'nin yeniden kendine gelebilmesi için belki de önce yenilmesi gerektiğini düşünüyordu. Demokratların siyasi programını benimsediği için değil, kendi partisinin savunduğu ilkelerden uzaklaştığına inandığı için.

Biri Trump'ın kusurlarını kabullenerek desteğini sürdürüyordu, diğeri ise partisinin geleceği adına yenilgiyi göze alıyordu. İki görüşmeden çıkan ortak nokta, Cumhuriyetçi seçmenin Trump'la ve partisiyle ilişkisinin sanıldığı kadar tek biçimli olmadığıydı.

Nitekim Trump'ı 2024'te yeniden Beyaz Saray'a taşıyan koalisyon, geleneksel Cumhuriyetçi tabanın ötesine uzanmıştı. Ancak Trump'a verilen destek, iki yıl sonra Cumhuriyetçi Kongre adaylarına aynı ölçüde taşınmadı. Seçim sonrası araştırmalar, Trump'ın 2024'teki seçmen desteğinin Cumhuriyetçi adaylara tamamen aktarılmadığını gösteriyor. Kansas'ta 2024 başkanlık seçimlerinde Trump'a oy verdiğini belirten ve bu seçimde sandığa giden her 100 seçmenden 9'u, Demokrat Senato adayını tercih etti. Güney Carolina'da ise aynı seçmen grubunda bu oran yaklaşık %10'a ulaştı.[3]

Bir de sandığa gitmeyen Cumhuriyetçi seçmen var. Ancak sandığa gitmemekle karşı partiye oy vermek aynı siyasi davranış değil. İlki, hayal kırıklığının, ilgisizliğin veya sandığa gitme arzusunun zayıflamasının bir sonucu olabileceği gibi, kendi partisinden memnun olmadığı halde başka bir partiye oy vermeyi içine sindiremeyen sadık Cumhuriyetçi seçmenin bir tür itirazı da olabilir. İkincisi ise daha açık bir siyasi tepkiye işaret ediyor. Bu ayrımı yaparken seçim sonrası anketlerin sınırlarını da göz önünde bulundurmak gerekir. Neticede bu anketler, Trump'a geçmişte oy verenlerden kaçının bu kez sandığa gitmediğini ortaya koyamaz.

Trump, seçim öncesinde Cumhuriyetçi seçmenden, kendisi adaymış gibi oy kullanmasını istemişti.[4] Yenilginin ardından ise adının oy pusulasında yer almadığını hatırlattı.[5] Oysa tam da bu iki açıklama arasındaki çelişki, Cumhuriyetçi Parti'nin içinde bulunduğu açmazı ortaya koyuyor. Şunu teslim etmek gerekir ki Trump, kendi seçmenini sandığa taşımak için hâlâ güçlü bir isim. Ancak bu güç, Cumhuriyetçi adayların kazanmasına yetmiyor. Üstelik parti bütün siyasi geleceğini Trump'a bağladıkça, onun yarattığı beklentilerin karşılanmamasının bedelini de ödemek zorunda kalıyor.

[3] Will Bishop, Laura Silver, Elizabeth Schreier, Nicky Bell ve Emily Guskin, "How Democrats Flipped the Senate Blue: The ABC News Voter Poll Tells the Story," ABC News, 4 Kasım 2026. https://abcnews.com/Politics/democrats-flipped-senate-blue-abc-news-voter-poll/story?id=137840395

[4] Donald Trump, "Donald Trump Vlog: GOP Get Out and Vote – October 3, 2026," Roll Call, 3 Ekim 2026, https://rollcall.com/factbase/trump/transcript/donald-trump-vlog-gop-get-out-and-vote-october-3-2026/

[5] Ross Douthat, Graham Messick ve Andy Court, "60 Minutes Transcript: Donald Trump, the 2026 Post-Midterm Elections Interview," CBS News, 8 Kasım 2026, https://www.cbsnews.com/news/donald-trump-2026-post-midterm-elections-interview-60-minutes-transcript/

Cumhuriyetçilerin kalelerinde ne değişti?

Teksas'ta Demokrat James Talarico'nun Ken Paxton'ı, Kansas'ta ise Adam Hamilton'ın Cumhuriyetçi Senatör Roger Marshall'ı yenmesi, Cumhuriyetçilerin geleneksel olarak güçlü olduğu eyaletlerde bile siyasi sadakatin sınırları olduğunu gösterdi.[6]

Teksas'taki seçim, Trump'ın ikinci dönem politikalarına duyulan tepkiyle Cumhuriyetçi adayların kendi sicillerine yönelik itirazların nasıl iç içe geçebildiğini gösterdi. Cumhuriyetçi aday Ken Paxton'ın siyasi geçmişi ve hakkındaki tartışmalar da seçmenin kararında etkili oldu. AP'nin seçim sonrası araştırmasına göre, sandığa giden her üç seçmenden ikisi Paxton'ı senatörlüğe uygun bulmadı.[7] Trump da seçim sonrasında CBS televizyonunun ünlü haber ve röportaj programı *60 Minutes'te* kendisine oy veren seçmeni, beğenmediği Cumhuriyetçi adaylara oy vermeye ikna etmenin güçlüğünü kabul etti.[8] Ne var ki Paxton'ı destekleyen de kendisiydi. Haliyle de Trump'ın kendi siyasi gücüne duyduğu güven sandıkta bu kez karşılık bulmadı. Oysa 2016'da, New York'un ünlü Beşinci Caddesi'nde birini vursa bile tek bir seçmen kaybetmeyeceğini söylemiş[9], bu yıl ekim ayında ise en aptalca sözleri söylese bile seçmeninin kendisini alkışlayacağını dile getirmişti.[10]

Kansas'ta ise seçmenin itirazı daha çok geçim sıkıntısında karşılık buldu. Tarımın eyalet ekonomisindeki ağırlığı düşünüldüğünde, İran savaşının yükselttiği mazot ve gübre fiyatlarıyla Trump'ın gümrük tarifelerinin çiftçiye getirdiği yük[11], Washington'daki kararların günlük hayata nasıl yansıdığını açıkça gösterdi. Demokrat aday Adam Hamilton da kampanyasını bu sorunlar üzerine kurdu.[12] Yine burada da Demokrat adayın karşısında Trump'ın desteklediği Cumhuriyetçi Senatör Roger Marshall vardı. Geleneksel olarak Cumhuriyetçilerin güçlü olduğu Kansas'ta Hamilton'ın kazanması, seçmenin bir bölümünün parti sadakatinden önce geçim derdini gözettiğini ortaya koydu. Teksas'ta adayın kişisel sicili öne çıkarken, Kansas'ta Cumhuriyetçilerin ekonomi yönetimi sandıkta sorgulandı.

Üstelik bütün bunlar, Amerikan tarihinin en pahalı ara seçiminde yaşandı. Siyasi kampanyaların finansmanını izleyen OpenSecrets'in tahminine göre, 2026 ara seçimlerinde toplam harcamalar 11,9 milyar dolara ulaşacak. Bu, 2022 seçimlerine kıyasla yaklaşık %34'lük bir artış anlamına geliyor.[13] Ancak harcanan paranın büyüklüğü sandıktaki sonucu garanti etmedi. Teksas'ta Cumhuriyetçi aday Ken Paxton'ı destekleyen grupların yüz milyonlarca

[6] U.S. Global Leadership Coalition (USGLC), 2026 Election Analysis (Washington, DC: U.S. Global Leadership Coalition, Kasım 2026), 8–9, https://www.usglc.org/media/2026/11/USGLC_2026_Election_Analysis.pdf.
[7] Josh Boak, Hyojin Yoo ve Humera Lodhi, "How Trump and Republicans Lost the 2026 Midterm Elections, According to the AP Voter Poll," Associated Press, 4 Kasım 2026, https://apnews.com/article/trump-2026-midterms-voters-young-voters-hispanic-voters-democrats-congress-ba1689d8402415d26ad32f4fa80ab2f9
[8] Douthat, Messick ve Court, "60 Minutes Transcript: Donald Trump, the 2026 Post-Midterm Elections Interview."
[9] Reena Flores, "Donald Trump: I Could 'Shoot Somebody and I Wouldn't Lose Any Voters,'" CBS News, 23 Ocak 2016, https://www.cbsnews.com/news/donald-trump-i-could-shoot-somebody-and-i-wouldnt-lose-any-voters/
[10] Donald Trump, "Donald Trump Holds a Midterm Political Rally in Clarksville, Tennessee," konuşma dökümü, Roll Call / Factba.se, 10 Ekim 2026, 26:05–26:27, https://rollcall.com/factbase/trump/transcript/donald-trump-speech-midterm-political-rally-clarksville-tennessee-october-10-2026/
[11] Renee Hickman, "Could Disillusioned Kansas Voters Send Their First Democrat to the US Senate in 94 Years?," Reuters, 20 Ekim 2026, https://www.marketscreener.com/news/could-disillusioned-kansas-voters-send-their-first-democrat-to-the-us-senate-in-94-years-ce785cd8d988f225
[12] U.S. Global Leadership Coalition (USGLC), 2026 Election Analysis, 3.
[13] OpenSecrets, "OpenSecrets Predicts Record $12 Billion in Midterm Election Spending," 31 Ekim 2026, https://ncijnetwork.com/opensecrets-predicts-record-12-billion-in-midterm-election-spending-opensecrets/

dolarlık harcamasına rağmen seçimi Demokrat James Talarico kazandı.[14] Seçmenlerin önüne bu kadar büyük mali kaynaklarla çıkılabilen bir siyasi düzende, paranın gücü ile seçmeni ikna edebilmek arasındaki fark da bu seçimde kendini gösterdi.

Ancak seçimin ortaya koyduğu sorun yalnızca paranın seçmen tercihleri üzerindeki sınırlı etkisi değildi. Cumhuriyetçi Parti, kendi tabanını sandığa taşımakta yaşadığı güçlüklerin yanı sıra bağımsız seçmeni ikna etmekte de zorlandı. Demokratların bu zaferi nasıl değerlendireceği bugünden bilinmez. Ancak Cumhuriyetçi bir eyalette Demokrat adaya oy verilmesi, seçmenin kalıcı olarak parti değiştirdiği anlamına gelmez. Seçmenin tercihini parti aidiyetinin ötesinde belirleyen unsurların olduğu netleşti. Bu hususlar arasında adayın geçmişi, ahlaken nasıl kabul gördüğü, güvenilirliği, yaşadığı yerdeki ekonomik koşullar ve iktidarın icraatları da sandıkta hesaba katılıyor. Bir de tabii bugün verilen hüküm, iki yıl sonra değişebilir.

Bu nedenle seçim haritasındaki değişimi ideolojik bir kayma olarak yorumlamak yanıltıcı olur. Seçmen, siyasi kimliğini korurken oy verdiği adayı değiştirebildiğini gösterdi.

İran savaşı mı, hayat pahalılığı mı?

Cumhuriyetçilerin yenilgisinin ardından İran savaşı, seçim sonuçlarını açıklamak için en çok öne çıkarılan gerekçelerden biri oldu. Başkan Yardımcısı JD Vance[15] ise tartışmayı daha ileri taşıdı. Seçim sonrası X sosyal medya platformunda yaptığı değerlendirmede, Cumhuriyetçi seçmenin sandığa gitmediği için değil, 2024'te Trump–Vance birlikteliğine oy verenlerin bir bölümünün bu kez Demokratları tercih etmesi nedeniyle kaybettiklerini savundu. Vance'in aktardığı anket sonuçlarına göre, bu seçmenlerin Cumhuriyetçilere geri dönmek için sıraladığı başlıca talepler İran savaşının bitirilmesi, hayat pahalılığıyla mücadele, *America First* politikasına dönülmesi ve İsrail'le ilişkilerin değiştirilmesiydi. Vance'e göre yenilginin temel nedeni savaşın getirdiği maliyet oldu.

Ancak savaş yaşanmasaydı Cumhuriyetçilerin kazanacağı çıkarımının ne kadar doğru olduğu da tartışılabilir. Zira ABD'nin küresel angajmanını ve uluslararası alandaki liderliğini savunan, Washington merkezli sivil toplum kuruluşu U.S. Global Leadership Coalition'ın (USGLC) seçim analizinde aktarılan araştırmalara göre, dış politikayı genel olarak öncelikli mesele sayanların oranı yalnızca yüzde 4. Buna karşılık, İran savaşını oy tercihi açısından belirleyici görenlerin oranı yüzde 34, önemli görenlerin oranı yüzde 40. ABD'nin İran'a karşı savaşa girmesini yanlış bulanların oranı ise yüzde 63.[16]

Bu rakamlar ilk bakışta çelişkili görünebilir. Oysa savaşın seçmen üzerindeki etkisi yalnızca dış politika kararı olarak sınırlı kalmıyor. Petrol fiyatlarındaki yükseliş taşımacılık, gıda ve üretim maliyetlerine yansıyor. Tarımın ekonomide ağırlıklı yer tuttuğu eyaletlerde enerji ve gübre giderleri artarken, ithal ekipmana getirilen tarifeler çiftçinin maliyetlerini yükseltebiliyor. İhracat pazarlarındaki engeller çiftçinin gelirini azaltırken, Trump yönetiminin göçmenlere yönelik sert uygulamaları da tarım sektörünü başka bir açıdan sıkıştırdı. Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Dairesi'nin (ICE) sınır dışı etme operasyonlarının yarattığı korku, göçmen işçilerin tarlalara gitmekten çekinmesine yol açtı. Oysa geniş tarım arazilerinde üretimin sürdürülmesi, büyük ölçüde bu işgücüne bağlı. Böylece sınır güvenliği ve kaçak göçle mücadele politikalarını

[14] Reuters, "How Much Does It Cost to Lose the Senate? More Than $1 Billion," 6 Kasım 2026, https://www.reuters.com/world/us/donald-trump/how-much-does-it-cost-lose-senate-more-than-1-billion-2026-11-06/
[15] JD Vance (@JDVance), X, 4 Kasım 2026, https://x.com/JDVance/status/2118004988433641835
[16] U.S. Global Leadership Coalition (USGLC), 2026 Election Analysis, 2.

destekleyen Cumhuriyetçi çiftçiler de kendi siyasi tercihlerinin ekonomik sonuçlarıyla karşı karşıya kaldılar ve bu gidişata tepki gösterdiler.

USGLC'nin aktardığı araştırmalarda hayat pahalılığını belirleyici veya önemli bir mesele olarak değerlendirenlerin oranı yüzde 89. Tarifelerin ekonomiye zarar verdiğini düşünenler yaklaşık üçte ikiye ulaşırken, kendi yerel ekonomisine yarar sağladığını söyleyenlerin oranı yalnızca yüzde 14.[17] Çiftçi açısından bunun karşılığı oldukça somut. İthal tarım makineleri, yedek parçalar ve üretimde kullanılan malzemeler üzerindeki gümrük vergileri, doğrudan ya da satıcıların fiyatlarına yansıyarak üretim maliyetini artırıyor.[18] Bazı ürünlere muafiyet tanınsa da bu, çiftçinin ihtiyaç duyduğu her makineyi veya parçayı kapsamıyor. Böylece yerli üretimi korumak amacıyla uygulanan tarifeler, Amerikan çiftçisinin de maliyetlerini yükseltebiliyor.

Ancak seçmenin itirazı ekonomik sorunlarla sınırlı değildi. Associated Press'in seçim sonrası araştırmasına göre, seçmenlerin yarısından fazlası yolsuzluğu oy tercihlerinde belirleyici bir mesele olarak gördü. Yaklaşık yüzde 70'i Kongre'nin başkan üzerindeki denetim görevini yeterince yerine getirmediğini, yüzde 60'ı ise Trump'ın ülkenin çıkarlarından çok kendi çıkarlarını gözettiğini düşündüğünü belirtti.[19] Dolayısıyla sandıkta yalnızca yönetimin ekonomik performansı değil, iktidarın nasıl kullanıldığı da sorgulandı.

Dolayısıyla İran savaşı Cumhuriyetçilerin yenilgisini ağırlaştırmış olabilir; ancak seçmenin itirazının çok daha geniş kapsamlı olduğunu teslim etmek gerekiyor. Trump'ın 2024'te vaat ettiği refah ve yeni savaşlardan uzak durma beklentisiyle yönetimin politikalarının doğurduğu sonuçlar arasındaki makası izah etmek mümkün görünmüyor. Neticede de Cumhuriyetçi Parti bu mesafenin siyasi bedelini ödedi.

Demokratlara verilen oy ne anlama geliyor?

Demokrat Parti içindeki sosyalist kanadın yükselişi çok dikkat çekse de 3 Kasım seçimlerinin ortaya koyduğu tablo bundan daha geniş. Cumhuriyetçilerin güçlü olduğu eyaletlerde ve çekişmeli seçim bölgelerinde merkezci Demokrat adayların elde ettiği kazanımlar, partinin Kongre çoğunluğunu sağlamasında önemli rol oynadı. İlerici adaylar da kayda değer başarılar elde etti; ancak Demokratların zaferini sosyalist kanadın yükselişiyle açıklamak, seçim sonuçlarının önemli bir bölümünü göz ardı etmek olur. Üstelik bu farklı siyasi kanatların aynı seçimde başarı kazanması, Demokrat Parti'nin nasıl bir çizgide yönetileceği tartışmasını çözmüş değil.

Ancak merkezci Demokratların sandıktaki başarısı, partinin sol kanadının artan etkisini göz ardı etmeyi gerektirmiyor. New York'un yeni belediye başkanı Zohran Mamdani'nin yarattığı heyecan ve Demokratik Sosyalistlerin örgütlenme gücü, özellikle genç seçmenlerin siyasi beklentilerini anlamak açısından önemli. Ne var ki bu iki kanadın başarısı aynı siyasi programın benimsendiği anlamına gelmiyor.

Konut fiyatları, sağlık hizmetleri, gelir eşitsizliği, göçmen hakları ve Gazze, özellikle genç seçmenlerin gündeminde öne çıkıyor. Ancak Demokratik Sosyalistler'in (DSA) programı bu sorunlara çözüm aramakla sınırlı değil. Bu hareket, uzun vadede polis ve hapishane sistemlerinin tamamen kaldırılmasını, polis bütçelerinin sosyal hizmetlere aktarılmasını, Seçiciler Kurulu'nun (Electoral College) ve Senato'nun lağvedilmesini savunuyor. Dahası,

[17] USGLC, 2026 Election Analysis, 2.
[18] Jiyeon Kim ve Andrew Muhammad, "How 2025 IEEPA Tariffs Affected Agricultural Inputs and Production Costs," Southern Ag Today, 12 Şubat 2026, https://sat.afpc.tamu.edu/2026/02/12/how-2025-ieepa-tariffs-affected-agricultural-inputs-and-production-costs/
[19] Boak, Yoo ve Lodhi, "How Trump and Republicans Lost the 2026 Midterm Elections."

başkanlık makamı ile Yüksek Mahkeme'nin mevcut yapısının değiştirilmesini, yürütme ve yargının Kongre'ye bağlı hale getirilmesini, büyük şirketlerin kamu mülkiyetine geçirilmesini öneriyor. Bunlar Amerikan devletinin yalnızca politikalarını değil, anayasal düzenini de değiştirmeyi hedefleyen öneriler.[20] Ne var ki DSA'nın desteklediği adaylara yönelen seçmenlerin bu programın bütününü ne ölçüde bildiği, hatta benimsediği ayrı bir soru. Mevcut gidişattan duyulan hoşnutsuzluk, hareketin bütün hedeflerine verilmiş bir onay anlamına gelmeyebilir ve hatta gelmemeli.

Başkent Washington'da iken ziyaret ettiğim, dar gelirli ve ihtiyaç sahibi insanlara gıda, sağlık, barınma ve hukuki destek sağlayan sivil toplum kuruluşu Bread for the City'de karşılaştığımız bir örnek, bu tartışmanın günlük hayattaki karşılığını gösterdi. Aile içi şiddet nedeniyle evini kaybetmiş bir kadın, polisin bütçesinin azaltılması önerisine açıkça karşı çıkıyordu. Onun açısından mesele yalnızca sosyal yardımlara erişmek değil, ihtiyaç duyduğunda devletin kendisini koruyacağından emin olabilmekti. Bu deneyim, daha güçlü sosyal politikalar isteyen herkesin güvenlik kurumlarının yetkilerinin veya kaynaklarının azaltılmasını da desteklediğinin varsayılamayacağını açık ediyordu.

Elbette tek bir seçmenin deneyiminden genel bir sonuca varılamaz. Ancak bu kadının dile getirdiği beklenti, Demokrat Parti içindeki ideolojik ayrışmanın neden kolay aşılamayacağını da gösteriyor. Demokratik Sosyalistler uzun vadede polis teşkilatının tamamen kaldırılmasını savunurken, bu seçmen tam tersine daha fazla polise ihtiyaç duyduğunu söylüyordu. İstediği, polisin ortadan kaldırılması değil, daha iyi eğitilmiş, görevini doğru yapan ve ihtiyaç duyduğunda kendisini koruyabilecek bir polis teşkilatıydı. Sosyal adalet arayışı, devletin güvenlik sağlama sorumluluğundan vazgeçmesi anlamına gelmemeli. Daha da dikkat çekici olan, Associated Press'in seçim sonrası araştırmasında Demokrat adaylara oy verenlerin yaklaşık beşte birinin Demokrat Parti hakkında olumsuz görüş bildirmesi.[21] Cumhuriyetçilere karşı verilen oyun, Demokratlara duyulan güvenle aynı şey olmadığını gösteren bir başka bulgu bu.

Demokratların şu an yönetmek zorunda olduğu mesele, yalnızca farklı toplumsal kesimleri bir seçimde aynı tarafta toplamak değil. Bu kesimlerin sağlık, güvenlik, göç, ekonomi ve dış politika konularındaki farklı beklentilerini yönetilebilir bir siyasi programa dönüştürmek.

Virginia'da büyümenin maliyetini kim ödüyor, seçmen ne istiyor?Seçmenin beklentileriyle siyasi kararların sonuçları arasındaki gerilim, yalnızca sosyal politikalar ve İran Savaşı'nın ortaya çıkardığı açmazlarla sınırlı değil. Virginia'nın Loudoun County bölgesinde ziyaret ettiğim veri merkezleri, Amerika'nın dört bir yanında giderek büyüyen başka bir tartışmanın da somut bir örneği.

Yapay zekânın gelişmesi ve ABD'nin Çin karşısındaki teknolojik üstünlüğünü koruması açısından veri merkezleri stratejik bir önem taşıyor. Bu yatırımlar yerel yönetimlere önemli vergi gelirleri de sağlıyor. Ancak Amerika genelinde hızla çoğalan bu tesislerin yüksek enerji ve su ihtiyacı, elektrik şebekesine getirdiği yük ve yerleşim alanları üzerindeki etkileri giderek daha fazla tartışılıyor. Washington, Çin'le teknolojik rekabeti ulusal güvenlik önceliği olarak görürken, bu yatırımların nerede, nasıl ve hangi altyapıyla gerçekleştirileceği konusunda yerel

[20] Democratic Socialists of America, Workers Deserve More, 2026, "End Mass Incarceration and Police Immunity," "A Real Democracy," "A Democratic Congress" ve "Economic Democracy," https://program.dsausa.org/.
[21] Boak, Yoo ve Lodhi, "How Trump and Republicans Lost the 2026 Midterm Elections."

halkın beklentilerini de gözeten bütünlüklü bir yaklaşım geliştirmekte geri kalmış gibi görünüyor.

Loudoun County'de konuştuğumuz insanlar da veri merkezlerine karşı olmadıklarını özellikle vurguladılar. İtirazları, tesislerin ihtiyaç duyduğu altyapının yeterince planlanmamasından kaynaklanıyordu. Evlerinin bahçesinde ya da çocuklarının okullarının yakınında yükselen devasa elektrik iletim kulelerini görmek istemediklerini belirttiler. Bu yüksek gerilim hatlarının ortasında çocuk yetiştirmek zorunda kalmanın farklı bir endişe kaynağı yarattığından dertliydiler. İleride bir gün kansere yakalanırlar mı, başka sağlık sorunları yaşarlar mı diye düşünmekten yorulduklarını anlattılar. Kimse böylesi soruların cevabını kesin olarak veremiyorken, çocuklarının kendi rızaları dışında böylesi bir deneyin parçası haline getirilmesini ne adil ne de insani bulduklarını aktardılar.

Bu, Demokrat Parti'nin de üzerinde düşünmesi gereken bir mesele. Çünkü seçmenin talebi teknolojik gelişmenin durdurulması değil; yatırımların daha iyi planlanması, maliyetlerinin adil paylaşılması ve yaşadıkları çevreyi ilgilendiren kararlarda kendilerinin de söz sahibi olması. Demokratların da Amerika'nın Çin'le teknolojik rekabette geri kalmamasını isteyeceği açık. Haliyle mesele, bu hedefle vatandaşların yaşam kalitesini koruma sorumluluğunu birbiriyle bağdaştıracak politikalar geliştirmek..

Bu ziyarette öğrendiğim bir başka önemli ayrıntı da Sterling çevresindeki Hispanik toplulukların WhatsApp grupları üzerinden haberleşerek örgütlenmesiydi. Bu iletişim ağları, siyasetin yalnızca ulusal kampanyalarla değil, insanların kendi aralarında kurdukları dayanışma ve haberleşme ilişkileriyle de şekillendiğini gösteriyor. Göçmenlik politikaları, ailelerin güvenliği, yerel hizmetler ve yaşadıkları mahallelerin geleceği, bu topluluklar için birbirinden kopuk meseleler değil. Washington'da ulusal güvenlik veya ekonomik büyüme adına alınan kararlar, seçmenin hayatında çok daha somut karşılıklar buluyor.

Bütün bunlar, seçmenin siyasi tercihini değiştirmesi için büyük bir ideolojik dönüşüm geçirmesinin gerekmediğini hatırlatıyor. Yaşadığı yerde karşılaştığı sorunlara verilen yanıtı yetersiz bulması, kendi ihtiyaçlarıyla siyasi vaatler arasındaki mesafeyi görmesi de yeterli olabiliyor.

Ancak burada daha temel bir soru ortaya çıkıyor: Seçmen, Washington'da alınan kararların sonuçlarını günlük hayatında hissederken, bu kararları alan kurumlar birbirlerini denetleme ve gerektiğinde hesap sorma sorumluluğunu ne ölçüde yerine getiriyor?

Kongre kendi gücünün farkında mı?

Amerikan başkanlık sisteminde Kongre'nin gücü, yürütmeden bağımsız bir erk olmasından kaynaklanır. Oysa Kongre üyelerinin siyasi tutumları giderek, sanki parlamenter bir sistemde görev yapıyorlarmış gibi, başkanla aynı partiden olup olmadıklarına ve ona ne ölçüde sadakat gösterdiklerine göre şekillenen bir hâl aldı.

Başkan kendi partisinden olduğunda Kongre'nin denetim görevi geri plana düşebilirken, karşı partiden olduğunda yasama faaliyeti siyasi hesaplaşmanın gölgesinde kalabiliyor. Kongre üyelerinin parlamenter sistemlerdeki iktidar ve muhalefet blokları gibi hareket etmesi ise Amerikan başkanlık sisteminin temel mantığıyla çelişiyor. Çünkü parlamenter sistemlerin aksine, ABD'de başkan, iktidarını Kongre'nin çoğunluğundan almıyor. Kongre de başkanın partisine göre iktidar veya muhalefet konumuna geçmiyor. Anayasal görevi, başkan hangi partiden olursa olsun yürütmeyi denetlemek ve gerektiğinde yetkilerini sınırlamak.

Bu sorun Trump döneminde başlamadı. Ancak son iki yılda Cumhuriyetçilerin, yürütmenin kararları karşısında Kongre'nin denetim yetkilerini yeterince kullanmadığı yönündeki rahatsızlık da büyüdü. Öyle ki Cumhuriyetçi seçmenin bir bölümü, kendi partisine siyasi bedel ödetmek pahasına Demokratlara yöneldi. Böylece iktidara duyulan tepki, Cumhuriyetçilerin tarihi bir yenilgi yaşamasında da rol oynadı. Zira, yine Associated Press'in seçim sonrası araştırmasına geri dönecek olursak, seçmenin yaklaşık yüzde 70'inin Kongre'nin başkan üzerinde yeterli denetim sağlamadığını düşündüğünü gösterdi. Cumhuriyetçilerin de yaklaşık %40'ı aynı görüşte.[22]

Demokratların Kongre çoğunluğunu kazanması, Trump yönetiminin daha sıkı denetlenmesine imkân sağlayacak. Ancak bu büyük siyasi avantajı, Trump'a veya kabinesindeki isimlere yönelik azil girişimleri ve ardı arkası kesilmeyen soruşturmalarla siyasi hesaplaşmaya dönüştürürlerse, seçmen iki yıl sonra sandıkta onlara da hesabını sorabilir.

Çünkü Amerikan seçmeni bir süredir siyasetten duyduğu memnuniyetsizliği seçimlerde ortaya koyuyor. İki partili sistemde kendisini bağımsız olarak tanımlayanların artması da bu hoşnutsuzluğun dikkate alınması gereken işaretlerinden biri. Demokratlar, Cumhuriyetçilerle sürekli restleşirken seçmenin günlük sorunlarını ve beklentilerini geri plana iterlerse, bu dengeyi tutturamazlarsa, elde ettikleri fırsatı kaybedebilirler.

Oysa seçmen yalnızca siyasi hesaplaşma değil, sorunlarına çözüm bekliyor. Kongre'nin denetim yetkilerini kullanması elbette gerekli. Ancak bu yetkileri kullanmakla Kongre'yi kurumsal olarak güçlendirmek aynı şey değil. Asıl mesele, yürütmeyi denetlerken yasama sorumluluğunu da yerine getirebilmek.

Üstelik yeni Kongre önemli bir üye değişimiyle göreve başlıyor. USGLC'nin analizine göre en az 17 yeni senatör ve 95 yeni Temsilciler Meclisi üyesi seçildi. Uzun yıllar dış politika ve bütçe konularında çalışmış isimlerin ayrılması, Kongre'nin kurumsal hafızası açısından da önemli ve kritik bir eşik olmaya aday.[23]

Kongre'ye yeni seçilen üyelerin getireceği siyasi dinamizm önemli. Ancak bu dinamizmin, komitelerde yıllar içinde biriken deneyim ve uzmanlıkla desteklenmesi gerekiyor. Bu nedenle hem Senato'da hem de Temsilciler Meclisi'nde çoğunluk liderliğinin komite üyeliklerini belirlerken yalnızca parti içi güç dengelerini değil, üyelerin birikimlerini ve birlikte çalışma becerilerini de gözetmesi önem taşıyor. Üstelik bu tercihler, Demokrat Parti içindeki sosyalist ve merkezci kanatlar arasındaki dengeyi de şekillendirecek. Nihayetinde mesele yalnızca kimin hangi komitede görev alacağı değil, Kongre'nin seçmenin beklentilerine ne ölçüde karşılık verebileceği.

Kongre'nin bütçe yetkisi, kurumsal gücünün en somut örneklerinden biri. Trump yönetiminin 2027 mali yılı için önerdiği uluslararası ilişkiler bütçesi 35,1 milyar dolar. Temsilciler Meclisi tasarısında ise 48,1 milyar dolar öngörülüyor.[24] Aradaki fark, yürütmenin tercihlerinin yasama organında nasıl değiştirilebildiğini gösteriyor.

Ancak yeni Kongre 3 Ocak 2027'de göreve başlayacak. O tarihe kadar mevcut Kongre iş başında ve 2027 mali yılı bütçesini sonuçlandırma yetkisine sahip. Bütçe üzerinde uzlaşma sağlanamazsa, çözülmemiş anlaşmazlıklar yeni Kongre'nin önüne gelecek. Böylece Demokrat

[22] Boak, Yoo ve Lodhi, “How Trump and Republicans Lost the 2026 Midterm Elections.”
[23] USGLC, 2026 Election Analysis, 4.
[24] USGLC, 2026 Election Analysis, 15.

çoğunluğun ilk ciddi sınavı, Cumhuriyetçilerle iş birliği yaparak federal kurumların finansmanını güvence altına almak ya da daha ilk günden siyasi bir tıkanıklıkla karşı karşıya kalmak olabilir.

Üstelik çoğunluğun değişmesi, başkanın veto yetkisini, Senato'daki usul engellerini veya iki kanat arasında uzlaşma zorunluluğunu ortadan kaldırmıyor. Seçim kazanmakla ülkeyi yönetmek arasındaki fark da tam burada ortaya çıkıyor.

Amerika dünyadan çekilmek mi istiyor?

İran savaşına yönelik tepki, Amerikalı seçmenin ülkesinin dünyadaki rolünden bütünüyle vazgeçmek istediği anlamına gelmiyor. USGLC'nin aktardığı Ekim 2026 Chicago Council araştırmasına göre, Amerikalıların yüzde 58'i ABD'nin dünya meselelerinde aktif rol oynamasını destekliyor. Demokratlarda bu oran yüzde 60, Cumhuriyetçilerde yüzde 63. Raporda aktarılan YouGov araştırmasında ise uluslararası ittifakların ABD'ye yarar sağladığını düşünenlerin oranı yüzde 75.[25]

Bu veriler, seçmenin dış politikaya yaklaşımında önemli bir ayrımı ortaya koyuyor. Askerî müdahalelere karşı çıkmak, diplomasiye, ittifaklara veya Amerika'nın uluslararası alanda etkili olmasına karşı çıkmak anlamına gelmiyor. Asıl tartışma, ABD'nin dünyadaki gücünü hangi amaçlarla ve hangi araçlarla kullanacağı üzerinde yoğunlaşıyor.

İran savaşı, Amerikan başkanlarının askerî güç kullanma yetkisinin sınırlarını da yeniden gündeme getirdi. Ancak bu yetkilerin genişlemesi Trump'la başlamadı. Peter Bergen'in *All the Presidents' Wars* kitabında dikkat çektiği gibi, 11 Eylül sonrasında birbirini izleyen başkanlar, Kongre'nin savaş kararları üzerindeki etkisini giderek sınırlayan bir yönetim pratiği oluşturdu.[26]

George W. Bush'un Irak'ta benimsediği önleyici savaş anlayışı, Barack Obama'nın Pakistan, Yemen ve Somali'deki insansız hava aracı operasyonları ve Kongre'den yetki almadan girişti̇ği Libya müdahalesi, bu sürecin farklı aşamaları olarak önümüze çıkıyor. Trump'ın İran savaşını başlatırken Kongre'nin onayını aramaması da aynı tarihsel çizgide değerlendirilebilir.

Bergen'in asıl uyarısı ise başkanlık yetkilerinin genişlemesinin ötesine geçiyor: Kongre'nin savaş kararları üzerindeki etkisi azaldıkça, Amerikan halkının bu kararlar üzerindeki söz hakkı da zayıflıyor.[27] Dolayısıyla yeni Kongre'nin önündeki mesele yalnızca İran Savaşı'nın finansmanını ve hukuki dayanaklarını sorgulamak değil, yıllar içinde yürütmenin genişlettiği savaş yetkilerini yeniden anayasal denetime tabi tutabilmek. Başkanın askerî güç kullanımına ilişkin kararlarından Kongre'ye karşı ne ölçüde hesap vereceği, Amerikan sisteminin denge ve denetim mekanizmalarının işlerliği açısından da belirleyici olacak.

Dolayısıyla seçim sonuçlarının dış politikaya etkisini yalnızca Washington'ın hangi ülkeyle nasıl ilişki kuracağı üzerinden değerlendirmek yeterli değil. Daha temel soru, Amerikan dış politikasını şekillendiren kararların ne ölçüde kurumsal denetime tabi olacağı. Seçmenin sandıkta ortaya koyduğu itirazın Kongre'de nasıl karşılık bulacağı, bu sorunun yanıtını da etkileyecek.

Seçimin ardından

[25] U.S. Global Leadership Coalition (USGLC), 2026 Election Analysis, 3.
[26] Peter Bergen ve David Sterman, "Looking Back at 9/11: Peter Bergen and David Sterman on 25 Years of the War on Terror," New America, 9 Eylül 2026, https://www.newamerica.org/insights/september-11-anniversary-peter-bergen/
[27] Ibid.

Amerikan siyasetinde 2028 başkanlık seçiminin hazırlıkları çok geçmeden başlayacak. Cumhuriyetçiler Trump'ın oluşturduğu koalisyonun geleceğini tartışırken, Demokratlar farklı beklentilerle kendilerine oy veren kesimleri nasıl bir arada tutacaklarını belirlemeye çalışacak.

Oysa Kongre'nin önündeki sorunlar seçim takvimine göre beklemiyor. Bütçe kararları alınacak, savaş yetkileri tartışılacak, sosyal programların finansmanı belirlenecek. Federal yönetimin çalışmaya devam etmesi için partilerin birbirleriyle müzakere etmesi gerekecek.

Seçim kampanyalarında karşı tarafı yenmek için gerekli olan siyasi davranış, ülkeyi yönetmek için gereken sorumlulukla her zaman örtüşmüyor. Amerikan siyasetinin giderek kısalan seçim döngüleri, bu farkı daha da belirginleştiriyor.

Amerikalı seçmen sandıkta iktidardan hesap sordu. Cumhuriyetçilerin bu yenilgiden ne öğreneceği, Demokratların kazandıkları desteği nasıl yorumlayacağı ve Kongre'nin kendi anayasal gücünü ne ölçüde kullanacağı önümüzdeki iki yıl içinde görülecek. Seçmenin mesajı açık. Şimdi siyasilerin bu mesajla ne yapacağına bakılacak.